

Václav Vomáčka (1983, žije v Koryčanech) je básník. Prvotina mu před dvěma roky vyšla v nakladatelství Host. K příležitosti 181. výročí úmrtí knížete české poezie zveřejňujeme na webu Asociace češtinářů jeho básně
SPRAVEDLNOST MĚSTSKÉHO RASA.

spravedlnost městského rasa

I.

ve Snech kráčí ke mně zodpovědnost
v krajích kde počíná se naše trápení
i odhodlání a náhlý příděl rozhřešení

co košatý oddenek dobrého národa
znám co svědčí matečnému kmeni
jako já nesnáší stín porobení a touží
koupat svou smělou tvář v ostrých
paprscích starého Boha

A odnikud s jinovatkou v srsti
a napáraným bokem přiběhne
do řezníkova dvora Tambor a
jatý běsem dáví husí a slepic
milostpaní těsně před slehnutím

vlítla žádat zbavit psa život
s dlaněmi Krev a Peří

II.

snad by mě i obejmula!

okamžitě půjdou *ne-hnu-se...*

místo vyřídít konečně úřad

jak si moje ráno nakázalo

dáma! dvakrát o č i č k a

promáchnutím psa

rozbiju až s crčícím lýtkem

horkost psích slin! Čert

byl mi dlužen vzpomínku

střely rozpáleným kartáčem

co však vezmu si po poslém

hovadu když jsou to hyeny

notářské dusící podnikavost

našince?

III.

kolika krejcarů je potřeba
na cár lejstra a nakolik přijde
čest mé rodiny ke svážení
zdechlin a kolik si účtovat
za věšení němců maďarů
židů
nedejboha Našich?

IV.

záležitost Nesmírně tíživá pro mou
duši bažící volnosti

V.

dveře jdou ztěžka uvnitř chladno

dvě okna ze tří krytá papundeklem

mladý a starý úředník oba páchnou

kůrkami někdo Klimbá v štokrleti

pod věšákem v pavučinách

VI.

Řeč psal jsem tři neděle

VII.

v tom polosvitu však
nebylo možné ji přečíst!

starý voják pohrdá strachem
v pozoru jako pro maršála jasné
bylo mé stanovisko a řeč plynula
z mých úst jako hudba hudlaře
úkosem jsem odměřoval Provaz
na nežitný krk fracka nervózně
šťrádujícího šerem Rozhazovat
archy čistého papíru

VIII.

ta osoba od počátku značila nepříjemnosti!
zhryzané nehty na dlouhých jakoby větvičkách
Jablůňky vychrtlých prstech poletovaly
prostorem smýkány vichřicí
vnímanou výhradně jimi
samotnými

IX.

jeho pichlavým pohledem
táhla včerejší kořalka:
zacvičil jsem v dlaních svými veselými
špuntíky a upomněl se na vykynuté břicho řeznice
které mě obdarovalo bujným úmyslem
cestou Zpět jít Přes žida
sobě navečer lahvinkou mělničiny
a dvoučtvrtkou mandlovky ženě
tak bolest z chůze snad...

Mžikem roztrhla se nit mé rozvážné řeči!

X.

mžikem roztrhla se nit mé rozvážné řeči
a pro jistotu vypočítávám všech svých potomků
dospělých malých chlapců i dcer i těch
co ještě přijdou...

ON

nestydatosti - zalévá
děravým plecháčem
suché Muškáty!

dost!

a než!

prudkému - skoku
k zphlavkování nadutce
chlap z štokrlete nastavil nohu

XI.

Nebohou mou hlavu pokrylo
nesčetné bití a urážek zjizvenec
surově vykopal tu mojí zadnici
ze schodů na zablácený chodník
jako ten pytel uhynulých hovad

SIE SCHABIGES HUND VON LEITMERITZ!

dunělo mi v uších

vlastencových coby úkladná klatba

ještě měsíce

po jeho odchodu v sračkách

nejkrásnějšího dne

mého života